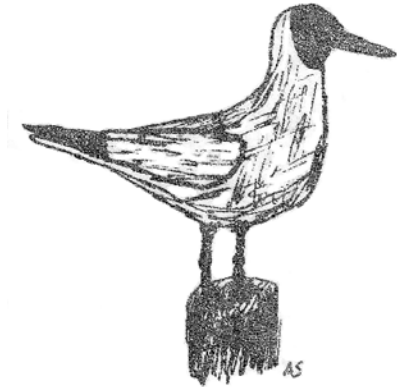

naar de kampeerboerderij langs de dijk. Hier zagen we Aalscholvers, Lepelaars, Steenlopers, Paarse Strandlopers, Goudplevieren, Bruine en Blauwe Kieken-dieven.

Rond een uur of vier zijn we de boerderij gaan opruimen en de spullen in gaan pakken, waarna we richting de boot gingen. Dit was het einde van een erg gezellig weekend en een knotsgekke excursie!

Ab Steenvoorden

geknipt geknipt geknipt geknipt geknipt geknipt geknipt

BROEDGEVAL VAN EEN ZWARTE WOUW IN NOORD-WEST OVERIJSEL

Op 14 mei 1984 werd aanvankelijk één Zwarte Wouw waargenomen, die zwijgzaam over een bepaald terreingedeelte bleef rondvliegen. Bij benadering van een in dit gebied aanwezige horst, waarop in 1983 een Buizerd had gebroed, werd een tweede exemplaar van de Zwarte Wouw waargenomen. Bij controle bleek het nest een legsel te bevatten. Hierna werd van enige afstand waargenomen, hoe één van de vogels al snel op het nest neerstreek. Het nest bevond zich in een moerasbos in het natuurgebied "De Wieden". Op 6 juni werd het nest gecontroleerd: en lag een kapot ei onder het nest en verder bleek het nest leeg te zijn. Vermoedelijk werd het nest door de ter plekke talrijk aanwezige Zwarte Kraaien gepredeerd.

Als geregelde broedvogel komt de Zwarte Wouw voor in Duitsland op slechts 100 tot 200 km van de Nederlandse grens. In Europa is sprake van een uitbreiding van het broedgebied in westelijke en noordelijke richting. De soort lijkt zich al definitief in België te hebben gevestigd.

In Nederland wordt de Zwarte Wouw vooral in april en mei waargenomen. Het moerasgebied De Wieden lijkt zeer geschikt voor de vestiging van de Zwarte Wouw, ondermeer doordat de soort een voorkeur heeft voor een waterrijke omgeving en doordat in de nabijgelegen kolonies van Blauwe Reiger en Aalscholver visresten te halen zijn.

uit: LIMOSA, jaargang 58 1985, afl.3.

geknipt geknipt geknipt geknipt geknipt geknipt geknipt

Onderstaand artikel is verkort overgenomen uit Panda, het tijdschrift van het Wereld Natuur Fonds Nederland. Het stuk was zo lang dat het geen knipsel meer genoemd kan worden, maar ook zo interessant dat we het u niet willen onthouden.

STORMVOGELS AAN DE ZUIDPOOL

Als gast van een Australische expeditie mocht eind vorig jaar de Nederlandse bioloog J.A. van Franeker meereizen naar het zuidpoolstation Casey, dat aan de rand van de Antarctische ijskap ligt. In de zomermaanden (daar december, en januari) raakt een aantal eilanden voor de kust van dit zuidpoolstation goeddeels bevrijd van ijs en sneeuw. IJsvrije gebieden zijn in deze streek zo schaars, dat de zeevogels toestromen om er te broeden. Naast Adéliepinguïns en Zuidpooljagers broeden er vooral ook verschillende soorten stormvogels zoals de Kaapse Duif, Zuidelijke Stormvogels, Sneeuwstormvogels en Reuzenstormvogels.

Vlak bij het zuidpoolstation bleken Sneeuwstormvogels te broeden in holen tussen rotsblokken op een heuvel, die dankzij de wind een beetje vrij van sneeuw was gebleven. Desondanks moesten sommige vogels hele gangen door de sneeuw graven om bij hun holen te kunnen komen. Er werden 23 geringde Sneeuwstormvogels aangetroffen, die 5 tot 6 jaar geleden geringd waren, vaak in de zelfde holte of met dezelfde partner waarmee ze nu werden aangetroffen. Op 10 december was het zeeijs zo ver gesmolten, dat het lukte om op Ardery, een klein eiland, te landen. Vanaf het eerste moment was de makheid van de vogels iets ongelooflijks. Broedende vogels kon je voorzichtig met één hand optillen om het ei te bekijken; ze vluchtten dan niet maar pikten hoogstens even in je hand. Aan het begin van zo'n broedperiode heeft een vogel zich helemaal volgegeten met krill, vis en inktvis. Dat moet ook wel want in de periode van vasten die door het broeden volgt, is het niet ongevoel dat de vogel 20% van zijn lichaamsgewicht verliest.

Eind december, juist toen de meeste sneeuw van het eiland was verdwenen en middagtemperaturen van net boven nul leken te bevestigen, dat het echt zomer was, werden we overvallen door noodweer. Twee dagen lang viel de sneeuw bij bakken uit de lucht en gierde er een ijzige storm rond het eiland. De meeste broedende vogels slaagden er net in hun kop boven de sneeuw te houden, maar sommige verdwenen eronder. Allemaal bleven ze echter onverstoord zitten om hun ei warm te houden. De door de sneeuw bedolven vogels kregen blijkbaar voldoende lucht, want ze kwamen gezond weer boven toen de sneeuw smolt en wegwoei. Na zes tot zeven weken verschenen de eerste kuikens van de Antarctische Stormvogel, spoedig gevolgd door die van andere soorten. Twee weken werden ze daarna nog door de ouders "bebroed" om ze tegen de extreme koude te beschermen. De kuikens groeiden als kool en verdubbelden hun gewicht binnen een week. In 5 weken groeiden de jongen op tot moddervette beesten, die veel zwaarder waren dan hun ouders. In februari deed de winter al weer zijn intrede: de jongen werden geregeld bedolven onder een pak sneeuw. Ze moesten dan worden uitgegraven door de oude vogels. Van de kuikens stierven er dan ook velen in het begin van hun bestaan. Is een stormvogel echter de eerste moeilijke jaren te boven, dan kan hij heel oud worden. Op het eiland werden maar liefst 14 Zuidelijke Stormvogels aangetroffen die geringd waren en nu toch zeker rond de dertig jaar oud bleken te zijn.

Uit: Panda, 21e jaargang, oktober 1985,
nummer 10.

Panda is het officiële orgaan van de Stichting Het Wereld Natuur Fonds-Nederland. Het wordt gratis toegezonden aan donateurs en verschijnt maandelijks. Donateur kan men worden door een jaarlijkse storting van f 27,50 ten name van het Wereld Natuurfonds Zeist. Jeugd donateurs betalen f 22,-- per jaar.
